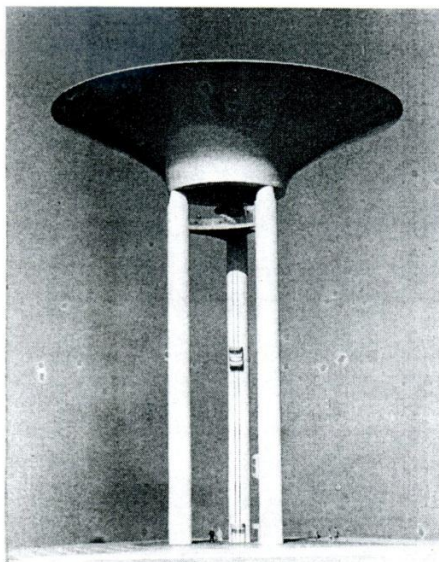
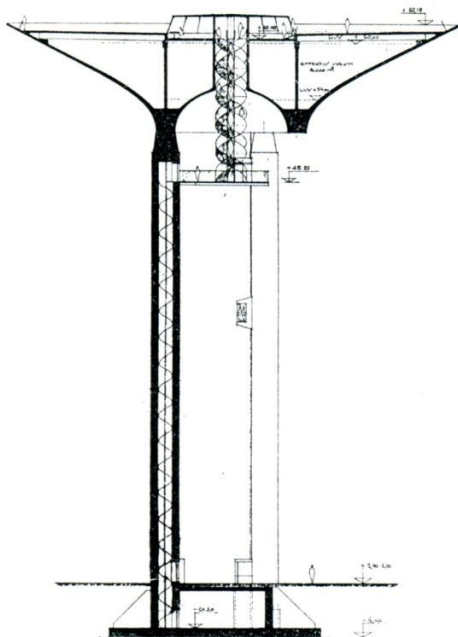

1959. Tävlingsförslaget »Dricks»

1967. Bearbetat förslag. Sektionen i skala 1 : 800

Hur gick det sen?

1958 arrangerades en inbjuden tävling om vattentorn i Landskrona. Tävligen som presenterades i SAR:s tävlingsblad 2-1960 vanns av Vattenbyggnadsbyrån genom Victor Jansa, Gunnar Lindman, Erik Isgård, Knut Eriksson, Hans Trygg och Björn Lundqvist.

Ur prisnämndens utlåtande över tävlingsförslaget kan följande citeras: »Förslaget har en klar arkitektonisk form och kan närmast liknas vid en enorm friskulptur av högt konstnärligt värde. Arkitekt SAR K G Svensson berättar här om arbetet med projektet efter tävlingen.

Tävlingen avgjordes i februari 1959 och tornet är ännu inte byggt. Men om ingenting oförutsett inträffar kommer man att börja byggnadsarbetet efter Vattenbyggnadsbyråns ritningar under våren 1967 och tornet kommer då att vara färdigt under våren 1969, dvs 10 år efter tävlingen. Det är en osedvanligt lång tid för projekt av detta slag och man kunde kanske befara att utvecklingen under tiden skulle ha gått förbi det man tänkte för 10 år sedan, men man vågar väl påstå att så inte har skett. Allt väsentligt från tävlingsförslaget finns också kvar.

Vissa förändringar må dock noteras:

För det första har man tagit fasta på prisnämndens rekommendation att placera tornet på en mera central och fri plats i staden, och efter att ingående ha undersökt flera alternativ har man stannat för den plats som prisnämnden i första hand föreslog, nämligen på den s.k. Halvmånen omedelbart nordväst om lustbåtshamnen. Tornet blir där väl synligt i hela sin höjd även på långt avstånd såväl från sjösidan som från landsidan.

Övriga förändringar hänför sig till själva tornet och dess publika anordningar. Reservoarpartaket kommer att användas som utsiktsplattform, vilket även antydde i tävlingsförslaget. Men den hiss, som då tänktes placerad i tornets centrumaxel löpande i ett separat hisstorn utförd som ett stål-gitter, har ersatts av två hissar, som löper direkt utanpå två av reservoarens tre stödpelare. Detta medför att hissarna inte kan föras ända upp till utsiktsplanet utan stannar på en plattform omedelbart under reservoaren.

Förbindelsen mellan plattformen och utsiktsplanet ordnas genom två spiraltrappor med samma centrumaxel, men förskjutna ett halvt varv i förhållande till varandra. Man går upp i den ena trappan och ned i den andra och genombrytningen i reservoaren behöver inte göras större än för en enda trappa.

Trapporna mynnar upptill i en kupolbyggnad, som är helt glasad runt om mot utsiktsplanet och delvis nedsänkt i detta. Kupolbyggnaden inrymmer förutom hiss-maskinrum och ett apparatrum för tornet även ett regnskydd för besökare. Utsiktsplanet lutar slutligen mot kupolbyggnaden.

Allt detta tjänar syftet att så mycket som möjligt framhäva tornets huvudelement – en flack skål uppbyren av tre smäckra pelare.